

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Martina Bobáka v právní věci

žalobce: **M. K.**
sídlem X

zastoupen advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2022, č. j. 293/2020-190-TAXI/3

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení výroku III a IV v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného. Tímto napadeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobce zrušil část výroku A) rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru dopravních agend (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 29. 4. 2019, č.j. MHMP 643169/2019 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), o tom, že žalobce porušil § 21 odst. 3 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

(dále jen „**zákon o silniční dopravě**“), tím, že neměl vozidlo označeno jako vozidlo taxislužby. Naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle § 35 odst. 1 písm. e) uvedeného zákona. Dále zrušil část téhož výroku o tom, že žalobce jako dopravce porušil § 21 odst. 3 písm. d) bod 2 zákona o silniční dopravě, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě tím, že nezajistil, aby bylo vozidlo taxislužby vybaveno knihou taxamtru. Řízení v těchto částech žalovaný zastavil (výroky I a II).

2. Vedle toho žalovaný výrokem III změnil výrok A) prvostupňového rozhodnutí tak, že žalobce uznal vinným z přestupku podle § 35 odst. 2 písm. n) [nyní písm. o); pozn. soudu] zákona o silniční dopravě, neboť ten jako dopravce v rozporu s § 21 odst. 4 písm. b) bod 1 zákona o silniční dopravě nezajistil, aby dne 16. 11. 2018 při provozování taxislužby na trase z ulice Uhelný trh 1 na Praze 1 do ulice Albertov 6 na Praze 2 v čase 9:17 – 9:26 hod. bylo vozidlo taxislužby tovární značky Škoda X, SPZ: X, vybaveno měřicí soustavou taxamtru splňující požadavky zvláštního právního předpisu, neboť vozidlo nebylo vůbec vybaveno taxametrem. Ve výroku B) prvostupňového rozhodnutí žalovaný snížil výši uložené pokuty z částky 150 000 Kč na částku 30 000 Kč a prodloužil dobu splatnosti pokuty z 30 dnů na 3 měsíce. Výrokem C prvostupňového rozhodnutí prodloužil lhůtu na zaplacení nákladů řízení žalobcem na tři měsíce. Výrokem IV pak žalovaný prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrdil.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval předchozí průběh řízení a jemu předcházející kontroly a shrnul závěry uvedené v prvostupňovém rozhodnutí. Posléze se vyjádřil k vadám prvostupňového rozhodnutí, jež souvisí se zjištěnou absencí knihy taxamtru. Uvedl, že se žalobce jako dopravce nemohl dopustit porušení povinnosti podle § 21 odst. 3 písm. d) bod 2 zákona o silniční dopravě týkající se vybavení vozidla taxislužby knihou taxamtru, neboť nebyla splněna primární povinnost žalobce jako dopravce zajistit vybavení vozidla taxametrem. Dále žalovaný zdůraznil, že v případě přestupku podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona o silniční dopravě činila promlčecí lhůta jeden rok a odpovědnost za něj tak zanikla. Proto žalovaný tomu odpovídající část výroku prvostupňového rozhodnutí zrušil a řízení v této části zastavil.
4. Žalovaný dále posoudil v souvislosti s účinností zákona č. 115/2020 Sb. a zákona č. 337/2020 Sb., kterými byl novelizován zákon o silniční dopravě, zda není nová právní úprava pro žalobce příznivější. Žalovaný dospěl k závěru, že v posuzované věci nedošlo k naplnění podmínek stanovených novou právní úpravou pro poskytování přepravy na základě objednávky provedené elektronickými prostředky jinou než hlasovou službou. Žalovaný doplnil, že povinnost dopravce zajistit vybavení vozidla byla i po novelách ponechána. Z povinných součástí taxamtru byla zákonem č. 115/2020 Sb. pouze vyjmuta paměťová jednotka, což žalovaný reflektoval upravením znění výroku A) prvostupňového rozhodnutí.
5. Následně žalovaný podrobně vyložil důvody, pro které nepřisvědčil odvolacím námitkám žalobce, jimiž brojil proti kontrolním zjištěním a zpochybňoval i správnost závěru o splnění podmínek kladených na předchozí písemnou smlouvu podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Žalovaný se zabýval i odvolacími námitkami brojícími proti výši uložené pokuty a vyložil důvody, pro které v odvolacím řízení přistoupil ke snížení uložené pokuty ve výši 150 000 Kč uložením pokuty ve výši 30 000 Kč. Jako významnou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

polehčující okolnost žalovaný shledal skutečnost, že žalobce splňoval výchozí podmínky pro podnikání v taxislužbě. Byť žalobce nesplnil požadavky na předchozí písemnou smlouvu ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, splnil požadavky na „smluvní“ taxislužbu v tom smyslu, že uzavřená přepravní smlouva poskytla cestujícím nadstandardní informace o jim poskytnuté přepravě a umožnila jim svobodně se rozhodnout, zda chtějí takovou službu využít. Žalovaný jako polehčující okolnost zohlednil rovněž skutečnost, že žalobce, nebyl dosud v souvislosti s provozováním taxislužby pravomocně trestán. Žádnou přítěžující okolnost žalovaný na straně žalobce neshledal. Žalovaný uzavřel, že byť žalobce poskytoval taxislužbu přes aplikaci Uber jako řádný dopravce a řádný řidič, a to způsobem předem informujícím cestující o podmínkách přepravy, označil jednání žalobce i tak jako vysoce závažné, neboť vybavení vozidla taxislužby taxametrem je základní povinností dopravce.

6. Z důvodu opakovaného vyhlásování nouzového stavu v souvislosti s pandemií COVID-19, v důsledku čehož došlo k řadě omezení a s tím i k předpokládatelnému úbytku zákazníků v taxislužbě, a s přihlédnutím k omezeným možnostem dopravce nalézt jiný zdroj příjmů, přistoupil žalovaný k prodloužení lhůty pro uhrazení pokuty a nákladů řízení žalobcem na tři měsíce.

III. Žaloba

7. Žalobce v podané žalobě brojil toliko proti výši uložené pokuty. Žalobce zejména poukázal na zásadu, dle níž je nutné, aby výše sankcí odpovídaly skutkově shodným případům a správní praxi dotyčného správního orgánu. Přestože žalovaný přistoupil ke snížení výše pokuty uložené správním orgánem prvního stupně, nezohlednil výši ukládaných pokut v jiných případech, kdy za více přestupků spáchaných jedním skutkem v totožném období jsou žalovaným ukládány pokuty ve stejné výši, v jaké byla uložena žalobci. Žalovaný tak nevzal v úvahu, že se žalobce jedním skutkem dopustil pouze jednoho přestupku. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 9. 2018, 15. 11. 2018 a 17. 7. 2019, u nichž žalovaný svými rozhodnutími ze dne 30. 9. 2019, 19. 11. 2019, resp. 3. 9. 2019 snížil původně uložené pokuty ve výši 150 000 Kč, resp. 200 000 Kč, na částku 30 000 Kč, respektive 35 000 Kč.
8. Žalovaný by při ukládání výše pokuty měl dle žalobce vycházet ze své správní praxe, kdy v obdobných případech při ukládání pokuty za více přestupků spáchaných jedním skutkem ukládá pokutu ve shodné výši, jako ukládá za spáchaný přestupek jediný. Takový postup je podle žalobce v rozporu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). Žalovaný sice přikročil ke snížení pokuty, avšak na takovou výši pokuty, kterou ukládá žalovaný za tři přestupky v souběhu spáchané jedním skutkem. Takový postup žalovaného je podle žalobce nutno označit za nespravedlivý a nepředvídatelný a představuje překročení mezí jeho správního uvážení.
9. Žalobce připomněl a zdůraznil, že postupy správních orgánů provádějící řízení o přestupku (tedy „širší trestní řízení“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) jsou ohraničeny základními mantinely právního státu. Státní moc se nesmí dopouštět libovůle, která by se mohla projevovat i ve zřetelně neomezeném a nijak efektivně nekontrolovatelném rozhodování orgánu veřejné moci o právech jednotlivce.
10. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí, respektive správní uvážení žalovaného stran stanovení výše pokuty, je postaveno na libovůli správního orgánu, je bezobsažné a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nepřezkoumatelné. Soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí ve vymezeném rozsahu zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že provozovatelům taxislužby, u nichž bylo zjištěno porušení nynějšího § 21 odst. 4 písm. a) bod 1 a 2 a § 21 odst. 4 písm. b) bod 1 zákona o silniční dopravě, jsou dlouhodobě ukládány správními orgány pokuty i v rozmezí od 70 000 do 100 000 Kč, vždy při zohlednění okolností případu. Žalovaný odmítl tvrzení, že by v obdobných případech od června 2018 ukládal za tyto přestupky pokuty ve výši okolo 30 000 Kč. V této souvislosti poukázal žalovaný na své další rozhodnutí ze dne 3. 11. 2021, č. j. 148/2020-190-TAXI/4, a ze dne 11. 11. 2019, č. j. 161/2019-190-TAXI/3. V uvedených případech byly uloženy pokuty za přestupek podle § 35 odst. 2 písm. n), popř. § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě v již výše zmiňovaném rozmezí.
12. Pokud žalobce poukazuje na rozkolísanost rozhodovací praxe poukazem na rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2019, č. j. 118/2019-190-TAXI/3, a další, kterými uložil stejnou výši pokuty jako v případě žalobce, nicméně za vyšší počet přestupků, žalovaný zdůraznil, že dle judikatury správní praxe slouží toliko jako korektiv excesů při správním trestání.
13. Žalovaný při stanovení výše pokuty zohlednil, že žalobci byl uložen trest pouze za jeden přestupek. Při svém rozhodování proto nevybočil ze zákonem stanovených mezí a ani nezneužil své správní uvážení, neboť žalobcem uvedené případy uložených výší pokut s ohledem na skutkové okolnosti případu snesou vzájemné srovnání a v žádném případě je nelze označit za exces. K absenci posouzení skutečností o výši ukládaných pokut za shodná jednání ukládaných žalovaným při spáchání více přestupků na půdorysu případu žalobce, žalovaný připomněl, že pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí není rozhodné, zda odůvodnění výše pokuty obsahovalo výčet ukládaných pokut v jiných případech nebo jaké všechny skutečnosti lze považovat za polehčující nebo přitěžující okolnosti nad rámec demonstrativního výčtu v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**přestupkový zákon**“).
14. Podle žalovaného není jím uložená pokuta nepřiměřená či legitimně neočekávatelná. Závažnost jednání žalobce byla řádně posouzena, proto také přistoupil ke snížení pokuty. Zohlednil přitom řadu polehčujících okolností. Přesto je i s ohledem na specifika provozování dopravy skrze aplikaci Uber a objektivní výhody s tím spojené trvat na uložení alespoň nějaké sankce, aby tato naplnila svoji funkci. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

V. Průběh jednání ve věci

15. Na jednání konaném dne 23. 1. 2023 soud nejprve stručně vymezil předmět řízení a shrnul obsah spisového materiálu a argumentaci obou stran. Zástupce žalobce se z jednání omluvil, žalovaný pak setrval na argumentaci uvedené výše.
16. K důkazu soud provedl rozhodnutí žalovaného předložená žalobcem ze dne 3. 9. 2019, č. j. 118/2019-190-TAXI/3 ve věci dopravce J. M., ze dne 30. 9. 2019, č. j. 129/2019-190-TAXI/3 ve věci dopravce P. K. a ze dne 19. 11. 2019, č. j. 165/2019-190-TAXI/4 ve věci dopravce E. H. Soud k důkazu provedl též rozhodnutí předložená žalovaným (ze dne 11. 11. 2019, č. j. 161/2019-190-TAXI/3 a ze dne 3. 11. 2021, č. j. 148/2020-190-TAXI/4). K obsahu a hodnocení těchto důkazů se soud vyjadřuje níže.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

17. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
18. Podstatou projednávané věci je posouzení zákonnosti uložené pokuty, která byla dle názoru žalobce zdůvodněna bezobsažně a uložena bez ohledu na správní praxi žalovaného, jelikož v jiných obdobných případech byla za více přestupků spáchaných ve shodném období jako přestupek žalobce, pachatelů uložena pokuta ve stejné výši, jako byla uložena žalobci za jediný přestupek.
19. Na úvod se soud věnoval otázce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný podle žalobce vůbec neposoudil skutečnosti o výši ukládaných pokut za shodná jednání ukládaná žalovaným při spáchání více přestupků souvisejících s případem žalobce. Soud proto považoval za podstatné posoudit, zda lze napadené rozhodnutí podrobit věcnému přezkumu.
20. Platí, že zrušit správní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost lze jen pro takové vady správního rozhodnutí, kdy z nedostatku důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nemůže být správní rozhodnutí věcně přezkoumáno. Důvodem může být neuvedení důvodů, které vedly správní orgán k jeho závěrům (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádání se s odvolacími námitkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71) či nevyložení důvodů, proč považoval argumentaci účastníka řízení za nedůvodnou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS).
21. Soud nedospěl k závěru, že by některá z výše uvedených skutečností v projednávané věci nastala, neshledal tak důvod označit napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké úvahy vedly správní orgány ke stanovení uložené výše pokuty, z jakých okolností přitom vycházely a jak je právně posoudily. Dále žalovaný náležitě odůvodnil, proč považuje výši pokuty uloženou správním orgánem prvního stupně za rozpornou s běžnou rozhodovací praxí.
22. Před samotným věcným posouzením žalobních námitek soud dále v obecné rovině zdůrazňuje, že ukládání sankcí za správní delikty je projevem volného uvážení správních orgánů a jeho soudní přezkum je proto již z podstaty věci zásadně omezen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, č. 2671/2012 Sb. NSS). Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil a rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002, či sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

23. Soudní přezkum správního uvážení je ve smyslu § 78 odst. 1 soudního řádu správního omezen tak, že napadené rozhodnutí může soud pro nezákonnost zrušit pouze, pokud správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení či toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. [8 Afs 85/2007 - 54](#)). Zkoumat přiměřenost sankce je soud oprávněn jen v rámci moderačního práva podle § 78 odst. 2 s. ř. s., pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, č. 225/2004 Sb. NSS). Z výše uvedeného vyplývá, že soud nemůže správní orgán nahradit v jeho odborné kompetenci a ani nahradit správní uvážení uvážením soudním. Úkolem soudu je naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, a zda jeho správní uvážení nevybočilo ze zákonných mezí. Pokud správní orgán těmto svým povinnostem dostál, nelze zásadně připustit, aby soud dospěl k opačnému závěru. Soud nehledá ideální výši sankce, ale posuzuje, zda správní orgán zohlednil zákonem stanovená kritéria a zda jsou jeho úvahy o výši pokuty racionální a v souladu se zásadami logiky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46, č. 416/2004 Sb. NSS).
24. Platí, že správní orgán se při ukládání trestu musí řídit jak principem zákonnosti, tak principem individualizace trestu. Vodítkem pro správnou individualizaci trestu je zejména závažnost přestupku, význam chráněného zájmu dotčeného přestupkem a způsob a okolnosti, za kterých byl spáchán. Tomuto požadavku žalovaný bezesbytku dostál – vypořádal se i s veškerými relevantními okolnostmi věci a k řadě z nich přihlédl též jako k polehčující okolnosti. Vypořádal se též s možným likvidačním dopadem sankce. Soud se však při posuzování žalobních námitek musel zabývat výší pokuty zvláště prizmatem správní praxe žalovaného při ukládání pokut za obdobné skutky. Musel tak posoudit postup žalovaného ve smyslu (ne)zohlednění výší pokut, které ukládal jiným pachatelům za podobné přestupky ve stejném období.
25. K žalobní námitce, že žalovaný tato svá rozhodnutí nezahrnul do rámce odůvodnění napadeného rozhodnutí, soud nejprve podotýká, že žalobce předmětná rozhodnutí žalovaného (ze dne 3. 9. 2019, č. j. 118/2019-190-TAXI/3 ve věci dopravce J. M.; ze dne 30. 9. 2019, č. j. 129/2019-190-TAXI/3 ve věci dopravce P. K. a ze dne 19. 11. 2019, č. j. 165/2019-190-TAXI/4 ve věci dopravce E. H.) a jim předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně označil k důkazu na podporu své argumentace až v žalobě. Soud ze správního spisu zjistil, že argumentaci, že se žalovaný neřídil při stanovení výše pokuty svojí správní praxí, uplatnil žalobce až ve druhém doplnění svého odvolání ze dne 7. 5. 2019 a to s označením jediného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (nikoliv tedy žalovaného) ze dne 29. 4. 2019, č. j. MHMP 659363/2019, kterým byla navíc uložena pokuta ve výši 100 000 Kč (tedy vyšší, než žalovaný nakonec žalobci uložil). Logicky tak nelze označit za chybný postup žalovaného, pokud se svými jinými rozhodnutími v napadeném rozhodnutí samostatně nevypořádal – ani jinak nebylo jeho povinností v rámci odůvodnění výše pokuty blíže rozvést příklady své rozhodovací praxe. V tomto ohledu podle soudu postačuje, je-li správní orgán ve svých úvahách o výši ukládaných pokut konzistentní (s možností v odůvodněných případech od své ustálené správní praxe vybočit).
26. Pokud žalobce v postupu žalovaného spatřoval porušení § 2 odst. 4 správního řádu (rozpor s vlastní správní praxí) je potřeba dále zdůraznit, že podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu s prvopisem potvrzuje S. T.

správního soudu správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut (kritérium pro ukládání trestu), ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle. Její význam tak spočívá v tom, že představuje vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání, nikoli překážku pro jakékoli změny a rozdíly při stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541, č. 2119/2010 Sb. NSS, ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011 - 119, ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 As 155/2014 - 33, či ze dne 15. 7. 2016, č. j. 9 As 60/2016 - 156).

27. Pokud jde o vlastní obsah žalobcem předložených rozhodnutí žalovaného, soud seznal, že ve všech případech přistoupil žalovaný ke snížení pokuty uložené správním orgánem prvního stupně, který obdobně jako v případě žalobce uložil pokuty ve výši 150 000 Kč, resp. 200 000 Kč, a to na pokutu ve výši 30 000 Kč, resp. ve dvou případech na pokutu ve výši 35 000 Kč. Žalovaný shodně ve všech žalobcem označených rozhodnutích a i v napadeném rozhodnutí konstatoval, že ani v jednom případě nebyly naplněny podmínky pro výjimku v podobě předchozí písemné smlouvy podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě z povinného označení a vybavení vozidla taxislužby. Na všechny výše zmíněné dopravce, včetně žalobce, tak správní orgány nahlíží jako na provozovatele standardní pohotovostní taxislužby spojené se všemi požadavky na ni kladené. Soud doplňuje, že z ustálené judikatury vyplývá, že činnost vykonávanou pro platformu Uber je nutno považovat za provozování taxislužby podle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě (srov. rozsudky velkého senátu Soudního dvora ze dne 20. 12. 2017, *Uber Spain*, C-434/15, a ze dne 10. 4. 2018, *Uber France*, C-320/16; nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. [III. ÚS 4072/17](#), a ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. [III. ÚS 1889/20](#), z judikatury Nejvyššího správního soudu například rozsudek ze dne 30. 4. 2020, č. j. [5 As 255/2019 - 32](#), body 29 až 31). Z výše uvedeného důvodu tak žalobce podle správních orgánů naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 35 odst. 2 písm. n) [nyní písm. o)] zákona o silniční dopravě, a to tím, že vozidlo nevybavil taxametrem.
28. Soud z označených rozhodnutí dále seznal, že žalovaný ve všech třech případech uložil úhrnnou pokutu (za jeden skutek, kterým pachatel spáchal více přestupků), kdežto v napadeném rozhodnutí žalovaný úhrnný trest neukládal (šlo o trest za jediný přestupek). Ve všech případech žalovaný zohlednil případné polehčující a přitěžující okolnosti. Jako polehčující okolnost žalovaný shledal, že dotčení pachatelé shodně jako žalobce naplňovali, byť s některými výjimkami, podmínky pro podnikání v oblasti taxislužby a též, že v důsledku provedených změn v aplikaci Uber, byly splněny požadavky (zejména v podobě poskytnutí nadstandardních informací o poskytnuté přepravě) na smluvní taxislužbu, i když nebyla řádně uzavřena písemná smlouva ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě.
29. Soud dále rozvádí, že jak žalobce, tak dopravci J. M., P. K. a E. H. byli uznáni vinnými za přestupky podle § 35 odst. 1 písm. e) (neoznačení vozidla) a podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě (nevybavení vozidla taxametrem); žalobce byl nakonec z důvodu zániku odpovědnosti za přestupek uznán vinným jen za přestupek podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě. Ve dvou případech (K. a H.) byli pachatelé současně s tím uznáni vinnými z přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, a to z důvodu, že při poskytování přepravy formou taxislužby neměli ve vozidle doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie, za což jim byla také zvýšena pokuta na 35 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

30. Z pohledu ukládání sankce, s ohledem na absorpční zásadu, je pak podstatné, že jak správním orgánem prvního stupně, tak i žalovaným, přestupek podle § 35 odst. 2 písm. n) [písm. o)] zákona o silniční dopravě považován za nejzávažnější přestupek, který je vůči ostatním s ním v jednočinném souběhu spáchaným přestupkům, považován za přestupek „primární“; s ostatními přestupky tak bylo – jakkoli i za ně je trest ukládán – správními orgány fakticky nakládáno „jen“ jako s přitěžujícími okolnostmi. Této skutečnosti též odpovídá rozpětí horních hranic pokut, když za přestupek podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě bylo lze uložit pokutu až ve výši 350 000 Kč, kdežto za přestupek podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona o silniční dopravě lze uložit pokutu jen do výše 70 000 Kč. Soud také připomíná, že všechny popsání přestupky fakticky tvoří jednu „sadu“ přestupků, neboť k jejich spáchání zpravidla dojde na základě toho, že dotčený dopravce svojí činností nesplní jeden či více požadavků spojených s provozováním taxislužby. Žalovaný nadto ve svém vyjádření k žalobě poukázal na svá rozhodnutí ze dne 11. 11. 2019, č. j. 161/2019-190-TAXI/3 a ze dne 3. 11. 2021, č. j. 148/2020-190-TAXI/4, kterými byly dopravcům za obdobné přestupky spáchané obdobnými skutky jako tomu je v rozhodnutí předložených žalobcem v obdobném období uloženy pokuty 70 000 Kč; v jednom případě pak i jen za přestupek spočívající v absenci taxametru. Je tak zřejmé, že za předmětný přestupek jsou ukládány i vyšší pokuty (o skutečně jednotné, resp. nepřekročitelné správní praxi lze proto hovořit jen stěží).
31. Nelze tak přisvědčit žalobní námitce, že by výše pokuty uložené za jeden přestupek (ovšem ten nejzávažnější) představovala excés a vybočení ze správní praxe žalovaného, a že by byla pro žalobce nepředvídatelná. Z dostupných rozhodnutí žalovaného totiž zcela zřejmě vyplývá, kam na pomyslné škále závažnosti předmětných přestupků řadil žalovaný přestupek podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě spočívající v nevybavení vozidla taxametrem.
32. Nezbyvá, než shrnout, že žalovaný snížil výši pokuty z 150 000 Kč na 30 000 Kč, pokutu tak uložil v zákonném rozmezí, a to navíc při samé spodní hranici sazby (v necelých 10 % horní hranice). Žalovaný zároveň své úvahy o výši pokuty náležitě odůvodnil, a to s přihlédnutím k výše popsaným polehčujícím okolnostem na straně žalobce. Ze všech rozhodnutí žalovaného zároveň vyplývá, proč přistupuje k ukládání pokuty právě v této výši, když podle žalovaného představuje výši, která je způsobilá být pro pachatele citelná, ale nikoliv likvidační. Soud má za to, že žalovaný při zvažování výše pokuty vzal v potaz všechna relevantní kritéria a okolnosti daného případu. Přihlédl k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a k polehčujícím okolnostem a současnému právnímu povědomí ve věci přepravy prostřednictvím aplikace Uber.
33. Soud ze správního spisu ani z jiného podkladu nezjistil žádnou okolnost, která by svědčila o tom, že správní orgány v projednávané věci postupovaly v neprospěch žalobce či odchylně od své správní praxe v jiných obdobných případech. Pokud je žalobce přesvědčen o opaku, měl v žalobě označit další konkrétní informace a okolnosti o podle něj skutečně srovnatelných případech rozhodovaných žalobcem, ze kterých by bylo možné v projednávané věci usoudit na excés z dosavadní správní praxe žalovaného. V tomto ohledu musí soud dodat, že zástupci žalobce, který dlouhodobě a opakovaně vystupuje jako zástupce dopravců poskytujících služby prostřednictvím aplikace Uber, jsou zcela jistě známy případy, ve kterých správní orgány posuzovaly shodné či obdobné případy. Vzhledem k tomu, že tak žalobce, respektive jeho zástupce neučinil, nezbyvá soudu než odkázat na dispoziční zásadu zakotvenou v § 65 a Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

násl. s. ř. s., podle které je to žalobce, kdo přísně určuje rozsah soudního přezkumu ve správním soudnictví uvedením konkrétních důvodů a označením důkazů, proč považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.

34. Správní uvážení provedené správním orgánem prvního stupně a doplněné žalovaným, v daném případě není podle soudu zatíženo vadami, pro které by napadené rozhodnutí nemohlo v soudním přezkumu obstát. S ohledem na výše uvedené tak soud uzavírá, že pokuta uložená žalobci ve výši 30 000 Kč byla uložena v souladu se zákonem. Tato pokuta naplňovala svůj účel jak z pohledu citelnosti pro žalobce, tak z hlediska individuální i generální prevence a nepředstavovala ani exces ze správní praxe žalovaného.

VII. Závěr a náklady řízení

35. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. ledna 2023

Mgr. Martin Lachmann v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.